

โลกหมุน

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหารธรรม วันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๖๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : ข้อ ๒๕๑๓. เรื่อง “เส้นทางธรรม”

แต่ละคนมีเส้นทางที่กำหนดและได้บำเพ็ญมาแล้ว จะเปลี่ยนแปลงได้ยากจริงไหมครับ
อย่างเช่นว่า คนคนนี้จะต้องเป็นพระอรหันต์ พระปัจเจกพุทธเจ้าหรือพระพุทธเจ้าในอนาคต
ครับ

ตอบ : นี่คำถามเนาะ คำถามว่า “แต่ละคนมีเส้นทางที่กำหนดแล้วได้บำเพ็ญมา จะ
เปลี่ยนแปลงได้ยากจริงไหมครับ”

มันจะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ต่อเมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ใดพระองค์
หนึ่งได้พยากรณ์แล้ว แต่ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ใดพระองค์หนึ่งยังไม่ได้
พยากรณ์ คำว่า “ยังไม่ได้พยากรณ์” เห็นไหม เพราะทุกๆ คน คนที่เกิดมา โดยประวัติของครูบา
อาจารย์ เช่น หลวงปู่สิม ท่านพูดถึงเลยว่าท่านอยู่ในช่วงเหตุการณ์ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าเสด็จลงมาจากดาวดึงส์ที่ราชคฤห์นะ ท่านบอกว่าหลวงปู่มันก็อยู่ที่นั่น

ในประวัติหลวงปู่สิมนะ หลวงปู่มันก็อยู่ที่นั่น แล้วพอคนเห็นว่องค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าแสดงธรรมปาฏิหาริย์ขนาดนั้น ทุกๆ คนจะปรารถนาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้า คือการปรารถนาอธิษฐานอยากเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเยอะแยะมาก คำว่า
“เยอะแยะมาก” นี่คือการปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ๆ พระโพธิสัตว์ต้องสร้างสมบุญญานิการไปๆ
สร้างสมบุญญานิการไปจนมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ใดพระองค์หนึ่ง
พยากรณ์

อย่างเช่นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา สิ่งที่ว่าพยายามจะทำทางถวายองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วยังไม่เสร็จใจ พอพระพุทธรูปเสด็จมาแล้วท่านถึงเอาตัวท่าน

นอนราบไปให้เชื่อมต่อกันไง อันนั้นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเดินเหยียบร่างของ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป แล้วพยากรณ์ว่า “ต่อไปอนาคตกาล เธอจะได้สำเร็จความ
ปรารถนา ได้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีชื่อว่าสมณโคดม” นี่ถ้าพระพุทธเจ้า
พยากรณ์แล้วมันต้องเป็นอย่างนั้นแน่นอน

ที่ว่า “แต่ละคนเส้นทางที่กำหนดและได้บำเพ็ญมาแล้ว จะเปลี่ยนแปลงได้ยากจริงไหม
ครับ”

ถ้าพระพุทธเจ้าพยากรณ์แล้วไม่มีทางเปลี่ยนแปลงได้เลย ต้องเป็นอย่างนั้น ต้องเป็น
อย่างนั้น แต่เวลาสร้างสมบุญญานการมาๆ ถ้ายังไม่ได้พยากรณ์ ดูสิ เวลาหลวงปู่มัน เวลาท่าน
ยังไม่ได้พยากรณ์ แล้วมันก็เป็นทีอำนาจวาสนาของท่าน ท่านมาพิจารณาแล้วพิจารณาเล่า
เวลาพิจารณากายไปแล้วมันไปไม่ได้

พระโพธิสัตว์จะเข้าสู่อริยสัจไม่ได้ ไม่ได้ ไม่ได้ คำว่า “ไม่ได้” เพราะอะไร เพราะมันไป
ขัดแย้งกับความเป็นจริง ความเป็นจริงพระโพธิสัตว์พยายามสร้างสมบุญญานการต่อเนื่องไป ๔
อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔ อสงไขย ท่านถึงบอกว่า
ท่านมีวาสนาน้อยไป เพราะท่านสร้างอำนาจวาสนามา ๔ อสงไขย แล้วมันมี ๘ อสงไขย ๑๖
อสงไขย ดูสิ พระศรีอริยเมตไตรยท่านสร้างมา ๑๘ อสงไขย ต่อมาบารมีของท่านจะยิ่งใหญ่มาก

นี่ไง “เราวาสนาน้อย วาสนาน้อย ๔ อสงไขย”

คำว่า “๔ อสงไขย” เวลา ๔ อสงไขย เกิดแล้วเกิดเล่าๆ แล้วก็ต้องมา ๑๐ ชาติสุดท้าย
คำว่า “๑๐ ชาติสุดท้าย” พระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ พระโพธิสัตว์ทุกๆ พระองค์จะต้องสละลูก
สละเมีย อย่างที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสละกัณหา ชาลีนั้นนะ เหมือนกัน เพราะว่า
สิ่งที่ติดข้องกับสัตว์โลกอยู่เนิ่นนานเรื่องของครอบครัว เรื่องของบุตร ภรรยา เรื่องของลูก ติดข้อง
ที่สุด แล้วเวลามันจะถึงชาติสุดท้าย ชาติสุดท้ายของพระโพธิสัตว์ทุกๆ พระองค์ แล้วพอตรัสรู้
เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วจบ ถ้าเป็นพระอรหันต์แล้วจบ

บอกว่า “แต่ละคนมีเส้นทางที่กำหนดและได้บำเพ็ญมาแล้ว จะเปลี่ยนแปลงได้ยากจริง
ไหม”

ปัญญา มันเกิดมาจากภาวนามยปัญญา โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี พระอรหันต์ เกิดจาก ภาวนามยปัญญา

แล้วปัญญาแต่ละขั้นแต่ละตอน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นคนให้อุบาย เป็นคนชักนำ เป็นคนคุ้มครอง แล้วบอกให้บุคคลคนนั้นฝึกหัดแล้วกระทำขึ้นมาในหัวใจของบุคคลคนนั้น

แล้วถ้าเป็นพระโสดาบันนะ มันก็ขัดแย้งกับพระโพธิสัตว์ไง พระโพธิสัตว์มันต้องเวียนว่ายตายเกิดไง ถ้าเป็นพระโสดาบัน ๗ ชาติ พระสกิทาคามี พระอนาคามีไม่เกิดในกามภพแล้ว คำว่า “ไม่เกิดในกามภพ” นะ ไม่เกิดเป็นเทวดาลงมา จะไปสร้างอำนาจวาสนาที่ไหน จะไปสร้างอย่างไร แล้วเมื่อไหร่บารมีมันจะเต็ม เมื่อไหร่จะได้เป็นพระพุทธเจ้า เมื่อไหร่จะได้เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า เมื่อไหร่ แต่ถ้ามันเป็น นี่ผลของวิภูษะไง

นี่พูดถึงคำถามนะว่า สิ่งที่กำหนดอำนาจวาสนามาแล้วมันจะเปลี่ยนแปลงได้ยากจริงไหม

มันเปลี่ยนแปลงไม่ใช่ได้ยากหรอก เปลี่ยนแปลงไม่ได้เลยด้วย มันเป็นอย่างนั้นเลย แต่มันเป็นอย่างนั้นมันเป็นได้น้อย คุณสิ พระพุทธเจ้าแต่ละองค์จะเกิดขึ้นแสนยากแสนเข็ญ แล้วมีได้องค์เดียวเท่านั้น แล้วองค์เดียวที่หนึ่งเวลาเท่าไร

แล้วขนาดนี้ขนาดองค์เดียวๆ นะ แต่ในสัมพุทธะ สวดมนต์ทำวัตรเย็นนะ สวดมนต์ ๗ ตำนาน สัมพุทธะ พระพุทธเจ้าเปรียบเท่าเม็ดหินเม็ดทรายมากมายมหาศาล แต่เกิดได้องค์เดียวเท่านั้นนะ นี่พูดถึงผลของวิภูษะไง ที่เวียนว่ายตายเกิดในวิภูษะนี้ไง

ฉะนั้น สิ่งที่ว่าพระปัจเจกพุทธเจ้า พระพุทธเจ้า แน่นอนตายตัวเลย ถ้าบารมีเต็มแล้ว แต่ถ้ายังไม่เต็มก็พระโพธิสัตว์ไง อย่างพระพุทธเจ้ายังไม่พยากรณ์ไง เช่น พระอรหันต์

พระอรหันต์นี่นะ เวลาครูบาอาจารย์ที่เป็นพระอรหันต์ เรา เราเองเราบวชมาเราก็พยายามจะหาช่องทางไปให้ได้เหมือนกัน เราก็สังเกตครูบาอาจารย์ ถ้าครูบาอาจารย์ที่เป็นจริงนะ พูดคำไหนคำนั้น แล้วมันคง ชื่อสัตย์ มีสัจจะ

คุณสิ คุณอย่างเช่นหลวงตาพูดคำไหนคำนั้น พูดคำเดียว เมื่อก่อนเราไปอยู่กับท่านใหม่ๆ นะ
โยมมาสนทนาด้วย พอพูดซ้ำๆ จะย่ำกับท่านนะ

“เฮ้ย! เราไม่ใช่คนเมานะ”

พูดคำเดียว แล้วคำไหนคำนั้น แล้วต้องเป็นอย่างนั้น ถ้าไม่อย่างนั้นมันจะนั่งตลอดรุ่งได้
อย่างไร นี่เพราะมีนิสัยอย่างนี้ไง นี่แหละนิสัยอำนาจวาสนา ไม่ใช่หน้าไหว้หลังหลอกชักเข้าชัก
ออก พระอรหันต์อะไรโกหกหลอกลวง เป็นไปไม่ได้หรอก มันไม่มี นี่ตรงนี้มันวัดกันที่ความเป็น
จริงไม่เป็นจริง

พระอรหันต์จะเป็นผู้ที่มีคุณธรรม ถ้ามีอำนาจวาสนานะ จะซื้อสัตย์ จะไม่เบียดเบียนใคร แล้วซื้อตรง สังเกตได้เลย เราก็ไปอยู่กับครูบาอาจารย์มาเยอะ แล้วองค์ไหนที่เป็นจริงนะ เป็นอย่างที่เราว่านี่ มันแบบว่าลงใจมาก

องค์ที่ไม่จริงนะ หน้าหัวหลังหลอก ต่อหน้าละ แหม! หวานเจี๊ยบเขียว พอโยมกลับไป
เป็นอีกอย่างหนึ่งเลยนะ ถ้าเห็นอย่างนั้นนะ เราเก็บของออก เราไม่เคยอยู่ด้วยเลย ถ้ายังคิด ๕
ไม่สมบูรณ์ มึงจะเป็นพระได้อย่างไร มันเป็นไปได้

นี่พูดถึงว่าเส้นทางธรรมนะ นี่พูดถึงว่าเวลาถามถึงพระอรหันต์ ถึงพระปัจเจกพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในอนาคตกัป นี่เขาถาม จบ

ถาม : ข้อ ๒๕๑๔. เรื่อง “การบำเพ็ญบารมีในพระพุทธศาสนา”

กราบนมัสการหลวงพ่อกีเฑียร จริงไหมครับที่เราได้เคยบำเพ็ญบาปมีใน
พระพุทธานามาทลายภพหลายชาติจนนับไม่ถ้วนแล้ว แล้วขาดความเพียรทำให้ลงอบาย
ชั้นสวรรค์ หรือเกิดเป็นมนุษย์ สลับกันไปมามากจนนับภพนับชาติไม่ถ้วนใช้ไหมครับ

ตอบ : ถ้าเป็นชาวพุทธเราก็เชื่อกันอย่างนี้ไง เราเชื่อกันอย่างนี้เพราะเราเชื่อ
พระพุทธเจ้า เราเชื่อกันอย่างนี้เพราะเราเชื่อในธรรมและวินัย ในศาสนาของเรา

เพราะในพระไตรปิฎกเยอะแยะเลย ในพระไตรปิฎกมันมีวินัยปิฎก วินัยปิฎกพูดถึงวินัย
พูดถึงวินัยก็พูดถึงบาปกรรมเหมือนกัน แต่สุดตันตปิฎก พูดถึงสุดตันตปิฎกเขามันเป็นเรื่อง

นิทาน เรื่องภพเรื่องชาติ มันมีมากมายในพระไตรปิฎก ในพระไตรปิฎกเราต้องไปอ่านเนื้อในพระไตรปิฎกต้นเหตุสิ

แต่เวลาอรรถกถา ฎีกา เวลาเราเป็นชาวพุทธ เรื่องนิทานอีสปอย่างนี้ เรื่องนกแซกเต้า เรื่องนิทานชาดกแต่ละภพแต่ละชาติ พอมันแต่ง มันขยายความไข่ไข่ใหม่ ขยายความเป็นตำนาน พอเป็นตำนานเป็นเรื่องในท้องถื่น พอท้องถื่น พวกนักวิทยาศาสตร์หรือปัญญาชนก็ดูถูกแล้ว “มันเป็นนิทาน มันไม่จริง มันเรื่องเขียนเลื้อให้วักลัว นรกสวรรค์นี่เขียนเลื้อให้วักลัว ไม่มีอยู่จริง” มันก็ไปงุ่นงาย

อ่านต้นฉบับสิ อ่านต้นฉบับคือต้นตัวจริงของพระไตรปิฎก แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านพูดถึงเพราะอะไร เพราะพระในสมัยพุทธกาลเวลาประพฤติปฏิบัติไปแล้ว ผู้ที่ปฏิบัติง่ายรู้ง่าย ท่านบอกทำไมเป็นอย่างนี้ละ

ท่านบอกอดีตชาติเป็นอย่างนั้นๆ

แล้วทำไมพระ มันมีพระอยู่กลุ่มหนึ่งนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนาคตังสญาณ ท่านรู้ว่ามันเป็นเวรเป็นกรรมของสัตว์ คือท่านไม่สามารถจะช่วยเหลือพระกลุ่มนี้ได้ พอท่านไม่สามารถจะช่วยเหลือพระกลุ่มนี้ได้ ท่านก็บอกพระอานนท์

พระพุทเจ้าถึงเวลาวิกฤติ เวลาเรื่องของวาระไร วาระของคนที่ยังทำเวรทำกรรมไว้มันถึงวาระของเขาแล้วช่วยเหลือไม่ได้ ถ้าอยู่แล้วมันจะมีปัญหาไข่ไข่ใหม่ ท่านบอกพระอานนท์ว่า

“อานนท์ เราจะเข้าวิเวกนะ ห้ามทุกคนเข้าไปหาเราในพรณานี้”

๓ เดือนท่านจะไปอยู่วิเวก พอท่านไปอยู่วิเวกปั๊บ ออกจากวิเวก ออกจาก ๓ เดือนมา ท่านถามพระอานนท์

“อานนท์ ทำไมพระหายไปได้ตั้งครั้งตั้งค่อนละ พระไปไหนกันหมด”

พระอานนท์บอกว่า พระฆ่าตัวตายหมดเลย

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาเข้าวิเวก ห้ามพระเข้าไปหาท่าน ที่นี้ห้ามพระเข้าไปหาท่าน พระที่อยู่วัดอยู่ที่นั่นเขาก็ภาวนากัน เขาพิจารณาอสุภะๆ ใจ เวลาพิจารณาอสุภะ

ไปแล้วมันขยะแขยง มันขยะแขยง เห็นไหม ทางสุดโต่งที่ไม่ควรเสพ ทางสุดโต่ง ๒ ข้าง เทวเม
ภิกขเว ทางสองส่วนที่ไม่ควรเสพ สุดโต่ง ๒ ข้าง

เวลาภาวนาไปมันเห็นร่างกายมันขยับเขย่งไป มันไม่มัวหมองมาปฏิบัติ มันไม่สมดุลพอดี มันไม่เป็นในพระพุทธศาสนาไป มันเป็นเรื่องกรรมของสัตว์ เป็นเรื่องเวรเรื่องกรรมไป ก็ขยับเขย่ง ก็วิ่งเกียจตัวเองไป ก็ไปจ้วงจ้วงกัลบกเข็ดคอตาย

ไปให้พวกช่างกลบก็คือพวกตัดผม เขามีมีดโกนไ้ ให้เขาเชือดคอ เพราะว่ามัน
ขยะแขยงตัวเอง มันสะอิดสะเอียนนะ มันก็ไปให้เขาเชือดคอ แล้วเอาบริวาร ๘ เป็นค่าจ้าง
เชือดเลย เชือดๆ เลย พระตายเยะเลย มันสุดวิสัย เพราะกรรมมันรุนแรงไ้

ฉะนั้น พอออกจากวิเวกมาถามพระอานนท์ นี่พระหายไปไหนตั้งครึ่งหนึ่ง

อูฐ! สำนัตัวตายหมดเลย พอเสร็จแล้วก็ถามพระพุทเจ้า ทำไมเป็นอย่างนั้นละ

มันเป็นกรรมของสัตว์ มันเป็นกรรมของสัตว์แต่ละภพแต่ละชาติที่เขาได้สร้างของเขามา แต่ก่อนเขาบอกว่าพวกนี้มันเป็นชาวประมงหรืออย่างไร เขาไปทำที่เลี้ยงปลามันสระอะไรลุ่มไว้ แล้วเขาก็เอานั่นล่อมึง ฆ่าสัตว์ กรรมเก่ามันส่งผลมาไง พอมันส่งผลมา เวลาภาวนาไป เห็นไหม

นี่ไง บอกว่า เวลาเราเกิดมาหลายภพหลายชาติแล้วใช่ไหม เราเกิดมาแล้ว เวลาขาด
ความเพียรมันจะทำให้ลงอบายภูมิ ขึ้นสวรรค์ใช่ไหม

นี่ขนาดบวชเป็นพระนะ เกิดมาแล้วบวชเป็นพระด้วย เป็นลูกศิษย์พระพุทธรู้เจ้าด้วย แล้วอยู่กับพระพุทธรู้เจ้าด้วย ถึงเวลาแล้วเวลาถ้ากรรมมันรุนแรง กรรมให้ผล พระพุทธรู้เจ้ายังช่วยไม่ได้เลย นี่กรรมของสัตว์ไง ฆ่าตัวตาย พระฆ่าตัวตายเต็มเลย

แล้วเราถ้าไม่ได้ศึกษาในพระไตรปิฎกก็ “มันมีอยู่จริงหรือวะ”

อ้าว! มียอยู่จริงหรือเปล่าล่ะ เพราะเหตุที่เกิดขึ้นในปัจจุบันที่เราเห็นเรื่องเวรเรื่องกรรม เรื่องต่างๆ ในสมัยพุทธกาลมันก็มีอย่างนี้ แล้วเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่จะแก้ได้ก็แก้เวลาแก้ได้ อย่างที่ว่าสามเณรน้อย ที่ว่าลูกศิษย์ของพระสารีบุตรไง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านมาแล้วท่านสนทนากับพระสารีบุตร บอกณเณรน้อย นารักเนาะ แต่เสียตายอีก ๗ วันก็จะสิ้นชีวิตแล้ว

นี่ไง พอดีอีก ๗ วันจะสิ้นชีวิตแล้ว พุดกับพระสารีบุตรมั่ง พระสารีบุตรก็สงสารมาก ก็รู้ว่าณเณรอีก ๗ วันก็จะสิ้นชีวิตแล้ว ก็บอกให้ณเณรไปลาพ่อลาแม่ซะ ให้อุบายที่ไปลาพ่อลาแม่นะ มันก็กลับบ้านไปหาพ่อแม่ ไม่ได้บอกมันไงว่าไปลาพ่อลาแม่ เพราะว่าพุดให้คนจิตใจมันตก พระกรรมฐาน ครูบาอาจารย์ท่านไม่ทำหรรษา ท่านก็ใช้อุบายบอกว่าไปเยี่ยมพ่อเยี่ยมแม่นะ แล้วให้กลับมา

สามณเณรมันก็ไปเยี่ยมพ่อเยี่ยมแม่มันนะ มันก็ไป ไปตามทางไปเห็นปลา ไปเห็นแหล่งน้ำที่มันแห้ง แล้วปลามันจะเสียชีวิตไง เด็กน้อยมันก็ตักปลาไปปล่อย ตักไปปล่อยไง เสร็จแล้วมันสนุกประสาเด็ก นั่นนะบุญทั้งนั้นนะ

แล้วเขาก็ไปเยี่ยมญาติเขา เยี่ยมญาติเสร็จแล้วเขาก็กลับมาหาพระสารีบุตร พอดีครบ ๗ วัน ณเณรมันไม่สิ้นชีวิต พระสารีบุตรก็ถามพระพุทธรู้ว่า นี่ไง สามณเณรน้อยที่ว่ามันจะสิ้นชีวิต ๗ วันทำไมมันไม่สิ้นชีวิตล่ะ

ถ้ากรรมดาเหตุการณ์มันปกติ ณเณรจะสิ้นชีวิต แต่เพราะว่าพุดเราให้อุบาย ให้ไปลาญาติโยมของเขา แล้วเขาไป เขาไปเห็นสัตว์ที่มันจะสิ้นชีวิต เขาไปชีวิต เขาเอาชีวิตจากที่น้ำมันเหือดแห้งไปปล่อยในแหล่งน้ำ มันก็ได้ชีวิตมันไป เพิ่มมันไป มันก็รอดต่อเนื่องมา

ไอ้ประเพณีปล่อยนกปล่อยปลาเรามันก็มาจากนี้ทั้งนั้นนะ แล้วเวลาปล่อยนกปล่อยปลา มันก็ปล่อยนกปล่อยปลาโดยเจตนาไง เดียวนี้มันเป็นธุรกิจหมดเลยนะ แล้วเขาก็จับ มันก็เป็นประเพณี ว่าอย่างนั้นเถอะ ประเพณีก็คือประเพณี นี่พุดถึงสิ่งที่เวลามันเรื่องกรรมของสัตว์

ที่นี้เรื่องกรรมของสัตว์นะ ที่นี้บอกว่า ในคนเราที่เกิดมาได้สร้างอำนาจวาสนาบารมีมาหลายภพหลายชาติหรือไม่ จนมาได้สร้างความเพียร

เพราะเกิด เราเกิดมาหลายภพหลายชาติ แต่ในเกิดมาหลายภพหลายชาติมันเป็นอดีต ถ้าจิตไม่มีมนุษย์สมบัติสมบูรณ์แบบ จะไม่ได้เกิดเป็นมนุษย์หรอก มันต้องไปเกิดเป็นสัตว์ เป็นเป็ด เป็นไก่ เป็นวัว เป็นควาย เยอะแยะไปหมดนะ

วัวควายสมัยโบราณนะ มันจะมีสีขาวกับสีกรัก สังกะสีได้ วัวธรรมชาติมันจะสีขาวกับสีกรักมากเลย พระ แม่ชี เวลาดำรงชีพแล้วไม่ประพฤติปฏิบัติ มาเกิดเป็นวัวเป็นควายไปไหนาใช้เขาทั้งนั้นนะ วัวธรรมชาติมันจะมีสีขาวกับสีกรัก สีเหลืองเยอะมาก ที่นี้พอเกิดเป็นวัวเป็นควาย มันก็อยากจะมีความสุขของมันนะ

นี่พูดถึงว่า เวลาเราเกิดมาแล้วในชาติปัจจุบันนี้ สิ่งที่เราส่งเสริมมาในอดีตชาติ เรื่องกรรมส่งเสริมมา ส่งเสริมมาเกิดเป็นมนุษย์ๆ แต่เกิดเป็นมนุษย์ที่โหน่ง นี่ผลของวิญญูะ มนุษย์มาจากเทวดา อินทร์ พรหมหมดอายุขัยก็มาเกิด บางทีไปเกิดในนรก ในนรกถ้าใช้เวรใช้กรรมเสร็จสิ้นแล้วก็มาเกิดเป็นมนุษย์เิง

ถ้ามาเกิดเป็นมนุษย์ มนุษย์เป็นภพกลางใจ มนุษย์ที่เกิดมาจากภพชาติที่มันทุกข์มันยาก ภพชาติที่มันนิสสัยเป็นอย่างนั้น เกิดมา ดุสิ คนพาลใจ เวลาเกิดมาจากสวรรค์ เกิดมาจากที่ต่างๆ เวลาหมดอายุขัยก็มาเกิดเป็นเราเิง ดุสิ ชีวิตเขา ศิลปวัฒนธรรมต่างๆ เขาชอบ เขาทำอะไรของเขาเรื่อยเปื่อย นี่ผลของวิญญูะ

แต่เนีเวลาเราเกิดมาแล้ว เวลาเราสร้างความเพียรแล้วมันจะลงอบาย จะขึ้นสวรรค์ มันเป็นไปตามการกระทำของตนเิงใหม่ สลับกันไปเิงใหม่

มันก็อยู่ที่ความเชื่อเิง ถ้าอยู่ที่ความเชื่อแล้ว คนที่มีความเชื่อที่เข้มแข็งนะ เวลาอยู่ในวิกฤติ ให้เขาทำบาปเขาเิงไม่ทำเลย เด็กๆ บางคนหลายๆ คนเกิดมาไม่กินเนื้อสัตว์ตลอดเลย เด็กบางคนมันพฤติกรรมแปลกๆ ทั้งนั้นนะ แล้วที่นี้พอพฤติกรรมแปลกๆ บั๊บ มันก็จะไปเข้าสู่ทางการแพทย์แล้ว วินิจฉัยเลยนะ มันผิดอะไร ยืนมันผิดหรือเปล่า มันเกิดมานี้มันผิดนะ ทางวิทยาศาสตร์มันก็ช่วยได้เรื่องร่างกายนั้นนะ แต่มันก็มีเวรมีกรรมของมันมา

นี่พูดถึงว่า เวลาเวียนว่ายตายเกิดในวิญญูะนะ ในพระพุทธศาสนา มันสอนอย่างนั้น แล้วสอนอย่างนั้นแล้วมันก็ย้อนกลับมาที่เรานี้ เิง ฟังเทศน์ของท่านอาจารย์สิงห์ทอง ท่านพูดถึงนางปฐาจารย์เป็นพระอรหันต์ แล้วทำไมนางปฐาจารย์ตามสามีไปละ ท่านคิดขนาดนั้นนะ นี่

พูดถึงว่าถ้ามีอำนาจวาสนาจะเป็นพระอรหันต์ ถ้ามีอำนาจวาสนาเป็นพระอรหันต์ ทำไมไม่ไปมัก
มากในกามได้ละ ทำไมเป็นอย่างนั้นละ แต่ก็เป็น เวลาเป็นแล้ว แล้วนางปฐาจาราก็เป็นพระ
อรหันต์

คำว่า “เป็นพระอรหันต์” นะ ดูพฤติกรรม ดูนิสัย ถ้ามันเป็นจริงนะ ฉะนั้น เวลาองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงเล็งญาณไป คนที่มีอำนาจวาสนาแล้วอายุสั้น คนมีอำนาจ
วาสนามากมายแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีเวลาไป เวลาไปมันก็เอาได้เฉพาะไป
เอาได้เฉพาะนะ มียะ ยสะเป็นหัวหน้า แล้วยะเป็นหัวหน้าในชุมชนของเขา เขาคอยเก็บผี
ทำบุญกุศลไป ที่นี้พอยะบวชแล้วเพื่อนของเขาได้ยินขาว มาบวชตาม นี่เวลาได้เป็นกลุ่ม ได้
ชฎิล ๓ พี่น้อง มันได้อาจารย์ได้ลูกศิษย์ด้วย

ดูสิ ของเราในสมัยปัจจุบันนี้ หลวงปู่มั่น หลวงปู่เก่งท่านเป็นอุปัชฌาย์นะ เป็น
มหานิกาย ญัตติทั้งวัดเลย เวลาได้มันได้ ถ้าได้เป็นวัดมันต้องได้หัวหน้า หัวหน้าที่ดั่งามเดียว
เขาจะมีลูกศิษย์ลูกหาของเขา ถ้าได้หัวหน้า ได้ลูกศิษย์ด้วยก็เป็นกลุ่ม แต่ถ้าไม่ได้นะ องค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีเวลาเลยละ องค์คุณิมาลนี่เฉียดฉิวเลยนะ ถ้าไปช้ากว่านั้นนะ
องค์คุณิมาลฆ่าแม่แล้วจบเลยนะ

เวลาคนที่มีความวาสนา คนมีความวาสนานี้อำนาจวาสนาบารมีที่สร้างมา องค์คุณิมาลเป็นคนดี
มากๆ ดั่งจนอาจารย์รักมาก แต่ลูกศิษย์มันฉิบฉางไป ยุแยงตะแคงรั้ว อาจารย์ก็เป็นคนดีคนหนึ่ง
นะ ไม่เชื่อ ไม่เชื่อ ไม่เชื่อ สุดท้าย มันจะเป็นชู้กับเมีย

โธ้ย! เรื่องเมียนะ อาจารย์ก็เขวนะ คนดีๆ ทั้งนั้นนะ แต่เวลาไ้พวกตอกลิ้ม ทูบหินแตก
ดั่งฟ้าต่ำ พวกนี้มันยุมันแหยมมันทำลาย แล้วยุแหยมทำลาย อาจารย์ก็ตื่นะ ยุไปแหยมมา อยู่ใน
ธรรมบท เรื่ององค์คุณิมาล

ยุแหยม อาจารย์ก็ไม่เชื่อ ไม่เชื่อ เป็นอาจารย์ดีคนหนึ่ง แต่สุดท้ายแล้วลูกศิษย์มันก็ใช้
สมองมันนะ “โธ้ย! อย่างนั้นมันจะเป็นชู้กับเมีย มันเข้าใกล้ชิดแล้วละ ดูเอาออกเอาใจกัน
เหลือเกินนะ” เอาจนได้เหมือนกัน

“ถ้าอย่างนั้น” เพราะคนมีปัญญาไง จะฆ่าลูกศิษย์ตัวเองก็ทำไม่ลงใจ ออกอุบาย “เรามีวิชาการชั้นยอดยอดเยี่ยมเลย แต่ต้องแลกด้วยนิ้วมือพันนิ้ว” ก็คิดว่าพันคนนี่ไม่รอดหรอก ทางบ้านเมืองเขาไม่ปล่อยไว้แน่นอน แต่เขาก็รอดมาได้ละ จนนิ้วสุดท้าย

นี่พูดถึง เห็นไหม คนดี ๆ ทั้งนั้นนะ

บอกว่า เวลามันจะทำให้ลงอบายภูมิ ทำให้ขึ้นสวรรค์ ก็อยู่ตรงนี้ไง อยู่ตรงเกิดมาในชาติปัจจุบันนี้แล้วมีสติปัญญามากน้อยแค่ไหน ถ้ามีสติปัญญามากน้อยแค่ไหน เห็นไหม คนดี ๆ นะ คนดี ๆ เยอะแยะไป แต่มันไม่เป็นข่าว ถ้าลูกฆ่าพ่อ พ่อฆ่าแม่ ไอ้โฮ! เป็นข่าวเยอะแยะเลย

คนดี ๆ เยอะแยะไป ถ้าคนดี ๆ ไม่เยอะแยะไป สังคมไทยไม่รุ่มเย็นเป็นสุขมาอย่างนี้ได้ คนที่ปิดทองหลังพระเยอะแยะนะ แต่เขาทำไม่ให้ใครรู้ไง เพราะเขามีสติมีปัญญาของเขา เขาทำเพื่อสังคมนะ แล้วสังคมได้รับความรุ่มเย็นเป็นสุขจากเขา เขาเก็บตัวเงียบๆ

คนเก็บตัวเงียบๆ แล้วทำดีหลังพระนี่เยอะ อย่างนั้นนะน่าชื่นชมว่าเขาเป็นคนดี ไอ้ประเภทเอาหน้านี้ไร้สาระ แล้วดอกล้มทำให้แตกแยก ทำหินแตก ลงอบายภูมิ

นี่ไง นรกสวรรค์ เพราะเราเชื่อ เราเชื่อกันอย่างนี้ เราเชื่อในพระพุทธ พระธรรม ในรัตนตรัย พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง เป็นแก้วสารพัดนึก ใครนึกได้มากน้อยแค่ไหน ถึงที่สุดสิ้นกิเลสได้เลยแหละ เป็นที่พึ่งจนสิ้นกิเลสได้ สดุดยอดยอดเยี่ยมเลย

แล้วถ้าได้มากได้น้อยก็อย่างนี้ สวรรค์สมบัติ มนุษย์สมบัติ แล้วไอ้เปรตผี อบายภูมิ นั่นก็กรรมของสัตว์ มันมีที่ไปที่ไปทั้งสิ้นนะ เวลาภาวนาไปแล้วมันเรื่องของจิต ถ้ามันไม่ทะลุ มันไม่รอบคอบ ไม่หมดสิ้น มันจะพ้นกิเลสได้อย่างไร

เวลาจะพ้นกิเลสมันจะพ้นหมดนะ แต่ละขั้นแต่ละตอนไง สักกายทิฏฐิ วิจิจจนา สีลพทปราคาสังโยชน์ ๑๐ รูปราคะ อรูปราคะ ฌานสมาบัติ ๔ รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ อวิชชา เวลาฌานสมาบัติ เข้าฌานสมาบัติ สังโยชน์อย่างละเอียดยะ เวลาสำคัญตนา เวลาทำลายตัวตนอันนั้นนะ มานะ ๙ เวลามันขาดไปแล้ว ไอ้เรื่องอย่างนี้ไม่รู้ได้อย่างไร ไอ้รูนี้ ไอ้วิญญาณะจบหมดนะ

หลวงตาท่านบอกไง จิตนี้ยิ่งใหญ่นัก ครอบสามโลกธาตุ

เพราะจิตมันเวียนว่ายตายเกิดในสามโลกธาตุไง แล้วมันยิ่งใหญ่กว่าไง นี่จิตใจพระอรหันต์ แล้วมันจะไม่รู้เรื่องอย่างนี้ได้ยังไง แต่เขาไม่พูดนะ หลวงตาท่านพูดไง “พูดไปเขาจะหาว่าเราบ้า”

ไอ้โลกมันมองว่าคนสิ้นกิเลส ไม่เชื่อเลย ว่าบ้า ไอ้คนที่เขารู้ ไอ้โลกมันบ้าอยู่นี่ ไม่พูดกับมัน เจียบ ของจริงเขาเจียบ เขาไว้สอนสัตว์วิหริก เขาไว้สอนคนที่มันมีอำนาจวาสนา แล้วมันมีเขมทิศ มันมีเขมมุงที่มันจะพ้นจากทุกข์ เวลาพูดสิ่งใดไปมันแทงหัวใจ มันสะเทือนถึงกิเลสทั้งสิ้น

ครูบาอาจารย์ที่เป็นจริงเขาเก็บไว้ หลวงตาท่านบอกว่า นิเวศียร์นิวตรอนอยู่ในยามเต็มเลย ไม่ได้ออกเลย

เพราะมันไม่มีคนรับ มันไม่มีใครภาวนาจริงจัง มันไม่มีใครต้องการคุณธรรม มันอยากดังอยากใหญ่

“นิเวศียร์นิวตรอนเราไม่ได้ออกเลย ไม่ได้ออกเลย”

เขามีเอาไว้สอนลูกศิษย์ เอาไว้คนที่ต้องการ แล้วเวลาต้องการขึ้นมา ผู้ให้และผู้รับสมดุลต่อกัน ลูกศิษย์ลูกหากับครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรม เห็นไหม อย่างนั้นมันถึงจะมีอาจารย์กับมือลูกศิษย์มันถึงจะสมควรแทนกันได้

ไอ้อยากดังอยากใหญ่ เหยียบย่ำ ย่ำยี มันแทนกันไม่ได้หรอก มันแทนกันไม่ได้ มันเป็นพิษเป็นภัย จะเข้ากับสัจจะความจริงไม่ได้

นี่พูดถึงการบำเพ็ญเพียรไง นี่พูดถึงผลของวิมุตติ

“จิตแต่ละดวงได้สร้างบุญญาธิการมากมายมหาศาลใช้ไหม”

ใช่ แต่ละภพแต่ละชาติสูงๆ ต่ำๆ ใจ เดี่ยวเกิดเป็นกษัตริย์ อีกชาติหนึ่งไปเกิดเป็นยาจกยังดินะ ไม่ไปเกิดเป็นวัวเป็นควาย ไปเกิดเป็นวัวเป็นควาย ในพระไตรปิฎกก็มี เวลาไปเกิดเป็นวัวเป็นควาย เวลาในธรรมบทเยอะแยะเลย เวลาตายไปแล้วเนื้อของสัตว์มันยังมีคุณค่าไง มาเข้าในนิมิตของพระอรหันต์เลยละ

พวงนี้เข้าเจ้าของสัตว์เขาได้ฆ่าแล้ว ถ้าเขาทำอาหารมาถวาย ขอให้ได้ฉันเนื้อให้ท่านน้อย เพราะอะไร เพราะว่าอยากทำบุญมาก อยากได้เกิดมนุษย์

เวลาเป็นสัตว์ เวลามันจนตรอกมันคิดของมันได้ แต่มันพูดไม่ได้ แล้วเราเวลาเกิดในสถานะอย่างนั้นแล้วมันจะรู้ แต่จะรู้ก็รู้ขณะเมื่อมันมีแอกบนคอหมดนะ รู้ต่อเมื่อมันทุกข์มันยากเวลามีสติสัมปชัญญะที่จะสร้างคุณงามความดีเสียไม่รู้ อยากจะเอาชนะเขา

แต่ถึงเวลาจนตรอกไปแล้ว อยู่ในแอก มึงจะรู้ไม่รู้ มึงหนีไม่พ้นหรอก แต่ตอนที่มีโอกาสจะทำมันไม่ทำ นี่พูดถึงกิเลสไง มันถึงร้ายนัก กิเลสอยู่ในหัวใจของมนุษย์ร้ายที่สุด แล้วมันเรื่องของเขา ไม่ใช่เรื่องของเรา

เรื่องของเรานะ ถ้าเรามีความเชื่ออย่างนี้ เรามีความเชื่อ มีความเชื่อนะ แต่พระอรหันต์เขารู้หมดนะ ครูบาอาจารย์ที่ปฏิบัติเห็นจริงหมดนะ

หลวงตาท่านพูดประจำ ถ้ามนุษย์ได้เห็นนรกสวรรค์แล้วโดยตาเนื้อ เขาจะไม่ทำความชั่วเลย เพราะเขากลัว

แล้วมันเป็นบุญญาธิการขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ มาสมบูชาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๑,๒๕๐ องค์ ของพระศรีอริยเมตไตรยเป็นหมื่นเลย แล้วเวลาแต่ละองค์เวลาโปรดพระมารดาลงมาจะเปิดโลกธาตุ เปิดนรกสวรรค์เห็นเหมือนกันหมดเลย เห็นหมดเลย แล้วถ้าเห็นแล้วจะรู้เลยว่าใครไปเกิดเป็นใคร

แต่ในพระไตรปิฎก พระโมคคัลลานะไปเที่ยวนรกสวรรค์มา ในราชคฤห์ มาบอกเลย คนนั้นตายแล้วไปเกิดที่นั่นๆ พระพุทธเจ้าบอก ใช่ๆ อยู่ในพระไตรปิฎก อยู่ในอรรถกถาเยอะแยะไปหมดนะ เชื่อไม่เชื่อนั่นมันกรรมของสัตว์ สัตว์จะเชื่อไม่เชื่ออีกเรื่องหนึ่ง ใสนี้เป็นธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา แต่ครูบาอาจารย์ท่านปฏิบัติจริงๆ เห็นจริงๆ เชื่อไม่เชื่อก็อีกเรื่องของมึง จบ

ถาม : ข้อ ๒๕๑๕. เรื่อง “ภาวนา”

กราบพ่อแม่ครูจารย์ครับ ผมภาวนาทำความสงบใจแล้วก็ใช้ปัญญาเรื่อยไป จับมันได้ก็แยกแยะพิจารณา แล้วก็กลับมาทำความสงบใจอยู่อย่างนี้บ่อยครั้งตลอดมา จนพิจารณาเข้าไปรู้แล้วก็ปล่อยมัน รับรู้ว่ามันเป็นไปอย่างนั้น ก็ปล่อยวางมาเรื่อยๆ สลับกับพุทโธตลอด

ผลของมันต่างจากตอนแรก ตอนมันถอดถอนมันก็ชนลูกมหัสจรรย์ แต่ทำซ้ำๆ บ่อยครั้ง ปล่อยวางบ่อยขึ้น เพียงแค่รับรู้อาการที่มันแสดงตัวแล้วก็ปล่อยวางไป มันก็เป็นอยู่อย่างนั้น มันเกิดขึ้นแล้ว แล้วมันก็ผ่านไปแล้ว อาการที่เกิดขึ้นคือมันไม่ชนลูก แต่อาการมันลงมาที่แขนขวา แล้วเริ่มจะฉีกไปเรื่อยๆ จากที่ไปรับรู้แล้วก็ปล่อยวางตลอดมา แต่ผมไม่เชื่อ ตรวจสอบ เลยขยับ แขนไปแล้วมาตั้งใหม่ แล้วมันก็เกิดขึ้นจริง

ขออนุญาตถวายหลวงพ่อกับ ถ้ามันสมควรผิดพลาดประการใดโปรดชี้แนะด้วยครับ กราบขอบพระคุณ

ตอบ : มันจะฉีกไปทางใดไม่เกี่ยว นี่เราไปเชื่ออาการไ

ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุๆ ถ้าธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ เราก็กลับมาที่พุทโธๆ ถ้าพุทโธๆ เวลามันพิจารณาเข้าไปแล้วมันปล่อย ชนลูกชนพอง ชนลูกชนพองมันคืออาการของปิติ มันเป็นอาการของใจ มันไม่ใช่เกี่ยวที่ร่างกายที่มันอยู่ตรงไหน

แล้วถ้าอย่างนี้ พอเราสงสัยแล้วมันอยู่ตรงนี้ๆ เดี่ยวมันก็ไปอยู่ที่เท้า เดี่ยวก็ไปอยู่บน ศีรษะ เดี่ยวมันก็ไปอยู่ที่แขนข้างนี้ข้างนี้ มันก็ตามไปหมดนะ นี่มันคืออาการของปิติ คืออาการของการรับรู้

อาการของการรับรู้ เวลากินอาหารมันรับรู้ที่ลิ้น ลิ้นรับรสอร่อยไม่อร่อย แล้วร่างกาย ทั้งหมดมันก็ได้ผลประโยชน์จากลิ้นนี้

นี่ก็เหมือนกัน เวลามันเกิดอาการอย่างนี้มันก็ชนลูกชนพอง ชนลูกชนพองก็เกิดจากอาการของใจที่มันเกิดปิติ ปิติแล้วมันก็ผ่านไปแล้ว พอผ่านไปแล้ว เวลาปิติมันเกิดขึ้นแล้วมันก็จางลงๆ จางลงก็ว่ามันฉีกไปนู่น

มีคนถามเยอะมาก เมื่อก่อนมันเกิดปิติแล้วมีความสุขมาก เดี่ยวนี้ไม่เห็นมีปิติเลย ไม่มีความสุขเลย นี่มันเกิดครั้งแรกมันก็ตื่นเต้น พอครั้งต่อไป มันก็เบาลงๆ เบาจนไม่เห็นมีเลย

มี แต่มันคุ้นเคย มันคืออะไรไป แหม! ไม่ใช่ว่ากินอาหารอร่อยครั้งก็ให้อร่อยเหมือนกัน ร้อยครั้ง พอมันเจือจางไป ไม่ต้องไปตื่นเต้นอะไรกับมัน พุทโธไปเรื่อยๆ เวลาทำอะไรก็กลับไปพุทโธ

นี่มันสงสัยไป พอมันเกิดปีติอะไร โอ้โฮ! มันจะเกิดครั้งต่อไปจะให้มากกว่านี้ไหม เหมือนหลงตาขึ้นไปถามหลงปุ้มมันไป จะเอาอีกๆ มันไม่มีหรอก ถ้ามันเป็นความจริงมันเป็นครั้งเดียวเท่านั้นแหละ แต่ถ้ามันไม่เป็นความจริงนะ มันเป็นแล้วมันก็จะจบ จบไปแล้ว ถ้าจบไปๆ พอมันชินชา เดียวมันก็กลับมาก็ดัดเจียนอีกทีหนึ่ง ก็ชนลูกอีกทีหนึ่ง เดียวมันจบไปๆ ก็หายไปอีกแล้ว มันเป็นเรื่องธรรมดา

เอาอรุณสวัสดิ์ ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ เอาข้อเท็จจริง อย่าไปเอาอาการไป อยากอร่อยไป แต่เราเอาอาหารที่สดใหม่ แล้วไม่เป็นโทษเป็นภัย เอาอาหารที่สดใหม่ ไม่ใช่เอารสของมันไป อาการนะ อาการอร่อย อร่อยไม่มี อร่อยคือความพอใจ ใครพอใจก็คืออร่อย

นี่ก็เหมือนกัน จะเอาอร่อย เอาชนลูกชนพอง แล้วมันไม่มี แล้วตอนนี้เขาก็ตามไปแขนงนี้

พุทโธ

แขนงมันก็คือแขน แขนเอาไว้ฉีดยาวัคซีน เดียววัคซีนโควิดมาแล้ว แขนนี้เอาไว้ฉีดยาวัคซีน ไม่ต้องไปตามรู้มันหรอก แขนก็คือแขน ไม่เกี่ยวกับภาวณา

กลับมาพุทโธ แล้วพิจารณาของมันไปเรื่อยๆ แล้วถ้ามันเป็นจริง จะเอาความจริงอันนั้น ถ้าความจริงอันนั้นมันก็จบ

ไม่ใช่ว่า แหม! พอมันไปที่แขน แขนเลยเป็นของจริงขึ้นมาเลย

มันไปที่สงสัย สงสัยเป็นจริงขึ้นมาเลยหรือ มันเป็นที่กิเลส กิเลสก็เลยกลายเป็นธรรมะเลยหรือ มันไปที่กิเลสไป ที่อหังการไป ที่ความอวดรู้ไป แล้วก็เป็นธรรมขึ้นมาหรือ

ไม่ใช่

เป็นธรรมชาติอ่อนน้อมถ่อมตน เขา รู้จริง รู้จริงแล้วเขาวางไว้ตามความเป็นจริง แล้วเขาไม่เอะอะมะเทิง นั่นถึงเป็นความจริง

ไม่ใช่ตามกิเลสไป อหังการ อยากรู้ อยากอวด อยากใหญ่ อยากโต อันนั้นเป็นธรรมชาติ ไม่มีหรอก นั่นละกิเลสชัดๆ

เป็นธรรมชาติอ่อนน้อมถ่อมตน ความรู้เขาสงวนไว้ภายใน ภายในใสสะอาด ภายนอกตั้งหนึ่ง จบ

ถาม : ข้อ ๒๕๑๖. เรื่อง “ความเคารพอ่อนน้อม”

กราบนมัสการหลวงพ่อกับผมไม่ค่อยมีความอ่อนน้อมต่อผู้อื่น ไม่ค่อยชอบการทักทายและการเข้าสังคม จนบางครั้งรู้สึกที่เราเหยียดหยามมาก ตรงกันข้าม ถ้าเป็นพระสงฆ์ ครูบาอาจารย์ หรือผู้ที่ผมเคารพในคุณธรรม ผมจะมีความเคารพอ่อนน้อมและกราบไหว้ได้ง่าย เรื่องนี้เป็นปัญหามากในการอยู่ในสังคมของผม อยากให้หลวงพ่อกับช่วยเมตตาธรรมด้วยครับ

ตอบ : มันเป็นเรื่องง่าย ๆ แบบที่ถามเมื่อไหร่ก็ไป ที่ว่าต้องสร้างสมบุญญานิกายมาใช้ใหม่ ต้องอย่างนั้น นี่มันง่าย ๆ นี่ไง อำนาจวาสนา

ถ้าคนมันเป็นคนจริง ๆ คนจริงมันเห็นคนกะล่อนปลิ้นปล้อนแล้วมันทำไม่ได้ แต่ถ้ามันเห็นครูบาอาจารย์มันไหว้ได้ แล้วมันไม่เข้าไปสังคมที่เหลวไหล ที่เหลวไหล สังคมมันไม่เอาเว้นไว้แต่ไม่รู้แล้วเข้าไปอยู่กับเขา แต่มันก็ไม่ไปเสียหายอะไรกับใคร นี่อำนาจวาสนา นี่ไง ผลของวิญญู

เมื่อวานโลกแตก วันนี้โลกหมุนไป มันวงจร วิญญู วิญญู โลกมันหมุนของมันไปไง ถ้าหมุนของมันไป เวลาเกิดขึ้นมามีอำนาจวาสนาหรือไม่

เขาบอกว่า “ผมเป็นคนที่ไม่ค่อยอ่อนน้อมต่อผู้อื่น ไม่ค่อยทักทายหรือเข้าสังคม”

ถ้าสังคมมันดี ใครไม่อยากเข้า ถ้าสังคมมันไม่ดี มันไม่อยากไป ถ้าเจอคนดีมันยอมรับคนดีเท่านั้น มันยอมรับแต่ของจริง มันยอมรับแต่ครูบาอาจารย์ที่เป็นจริง ครูบาอาจารย์ที่

เหลวไหลยังหนีเลย ไม่เอา ถ้าครูบาอาจารย์ที่เป็นจริงมันถึงเป็นจริง แล้วเคารพนบนอบอ่อน
น้อม ให้อวดได้สบายๆ เลย เพราะมันลงที่ใจใจ ถ้าใจมันลง

อันนี้มันก็เป็น จะว่าเป็นทฤษฎี มันก็เป็นความดีอันหนึ่ง แต่ที่ว่าการอ่อนน้อมถ่อมตนๆ
เราก็อ่อมตนได้โดยวิญญู คุณวุฒิ ชาติวุฒิ

โดยวิญญู ถ้าเราอายุน้อยกว่านะ เราก็ควรเคารพได้ ถ้าเราเคารพได้ ถึงเขาจะต่ำต้อย
อย่างไร แต่ด้วยวิญญู นี่ไง มนุษย์มีค่าเท่ากับมนุษย์เหมือนกัน มนุษย์ไม่ใช่ดีเพราะการเกิด
มนุษย์ดีที่การกระทำ แต่ดีที่การกระทำ มันเป็นจิตนิสัยไง ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ เป็นอย่าง
นี้

ท่านอาจารย์สิงห์ทอง ประวัติของท่านนะนักเลงด้วย นักเลงมาก นักเลงหัวไม้เลย แล้ว
ไม่ลงใครทั้งสิ้น จนเขาบอกว่าบวชไม่ได้ เพื่อนบอกว่าถ้าบวชได้จะให้ขึ้นที่นอนเลย ถ้าบวชได้
ครบพรรษา

แล้วก็ไปบวช พอบวชแล้ว สวดมนต์ก็เป็นสมาธิ ทำอะไรก็เป็นสมาธิหมดเลย ไอ้โฮ!
อย่างนี้ไม่สึกเลย ทำสมาธิไม่ได้เลย แต่สุดท้ายท่านเป็นพระอรหันต์

คนจริง ของจริง ยอมรับแต่ความเป็นจริง ของแท้ไม่เอา วาสนานะ

แต่ของเรา เห็นไหม ทางการเมือง อย่าไปไหว้มันนะ ไอ้คนขี้โกง

พอเจ้านายมา แบ่เลยนะ

อย่าไปไหว้มันนะ

พูดได้ ทำไม่ได้

เราอย่าไปไหว้คนโกง อย่าไปเข้ากับคนโกง เวลาคนต้องคนซื่อสัตย์ ไอ้นี้เสียงดีแต่ไม่มี
คะแนนทั้งนั้นนะ สอบตกหมด ไอ้คนขี้โกงมันได้เป็น สส. ทุกเที่ยว นี่เหมือนกัน โลกมันเป็นแบบ
นี้ไง

ฉะนั้นบอกว่า เขาถามมาไง

มันก็เป็นจริตนิสัย ถ้าเป็นจริตนิสัย ถ้ามันเป็นธรรมชาติจริงๆ นะ มนุษย์เท่ากับมนุษย์นะ ด้วยวิญญู เราถือมือไหว้ได้ ด้วยคุณวิญญูก็ได้ ถ้ามีคุณธรรมยิ่งใหญ่เลย แต่โดยสังคัมใจ แต่ในหัวใจเราต้องการคนดีใจ

นี่พูดถึงว่ามันเป็นข้อผิดพลาด ข้อไม่ดีของเขา เขาวานะ อยากให้หลวงพ่อบรรเทาด้วย

สังคัมมันเป็นแบบนั้นไง ถ้าสังคัมมันเป็นแบบนั้นนะ สังคัม คนดีมันหายาก สิ่งที่ยากหายากแล้วยังทำได้ยากด้วย แต่เราก็พยายามจะทำของเรา จะทำคุณงามความดีของเรา ถ้าทำได้นะ

มันอยู่ที่จริตนิสัย ไม่ใช่ใจพวกจะล่อนปลิ้นปล้อนนะ เห็นใครมา ไหลไปกับเขาหมดเลย จะเอาแต่ประโยชน์อย่างเดียว จะหลอกใช้มึง จะหลอกใช้เขาทั้งนั้น จะหลอกเขาอย่างเดียว เอาแต่ประโยชน์ตัว แล้วไม่ได้ประโยชน์หมดนะ ตัวเองก็ไม่ได้ประโยชน์ คนอื่นก็ไม่ได้ประโยชน์ เพราะเป็นเรื่องการหลอกหลวงทั้งสิ้น

แต่ถ้าเป็นความจริง เราจริงอยู่แล้ว เราจริงอยู่แล้ว ถ้าเราจริงอยู่แล้วนะ ความจริงเราบริหารจัดการใจเราได้

นี่พูดถึงเวลาเขาถามถึงเขาไม่ค่อยอ่อนน้อมถ่อมตนเลย เป็นปัญหาชีวิตเขา

ถ้าเป็นปัญหาชีวิต เราก็บอกเขา ถ้าฝึกหัดของเรา เราเคารพด้วยวิญญู เขาจะต่ำต้อยอย่างไร แต่ถ้าเขาอาวุธโสกว่า เราเคารพเขาด้วยที่วิญญู เราเคารพเขาที่คุณวิญญู คนดี คนมีคุณธรรม เราเคารพเขาที่คุณวิญญู ขาดิวิญญูเขาเกิดมาชาติที่สูงกว่า ชาติที่สูงกว่า สังคัมนี้ยอมรับ จิตใจเรายังไม่ยอมรับ เราก็ทำตามสังคัมเขาไป แล้วถ้ามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมาะ หัวใจเรายิ่งใหญ่ เราดูที่หัวใจเรานี้ แล้วประพฤติปฏิบัติที่ใจเรานี้

เห็นไหม ผลของวิญญูนะ โลกมันยังเปลี่ยนแปลงไปตลอด โลกมันยังหมุนอยู่ แล้วเราเชื่อถูกต้องหรือเชื่อไม่ถูกต้อง แต่เราเป็นชาวพุทธใจ พระพุทธศาสนา ธรรมและวินัยคือศาสนาของเรา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แก้วสารพัดนึก

ถ้าจิตใจสูงส่งถูกต้องตามความเป็นจริง แล้วเราประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริง ชีวิต
นี้จะมีอุดมการณ์ ชีวิตนี้จะมีเป้าหมาย แล้วชีวิตนี้จะประพฤติปฏิบัติให้สมควรแก่ธรรม เอวัง